

מול סובייטו-לוגיקה

יתירה מכו: עצם חידוש הקשרים מותנה על-ידינו בשחרור היהודים. שוב לא ייתכן שישב שגריר סובייטי בישראל ו"יישבו" כלואים יהודים שוחרים לציון אם בכלא, אם ב"חופש" הסובייטי. לא ייתכן! זהו חידוש טעמו הציוני של קיומנו, הקיום היהודי בגלות האדומה הזאת. ועצם התגלות הכוחות הלוחמים בחירוף נפש לשחרור למען ציון, הם תופעות ניסיות ממש, אך עדות ללוגיקה מופלאה של ההיסטוריה היהודית, של כוח גרעיני מופלא אשר בנו. קיומנו ותקומתנו הם אות לכך. נלחם בחזית זו כראוי, וכנחוק להם, לאחינו, וגם לנו, לישראל. אין נסיגה מארץ ישראל כי אין נסיגה מעם ישראל. תאמר: זה אי-רציונלי? עדיין האי-רציונלי שלנו הגיוני יותר מכל ה"לוגיקה" הסובייטית המרושעת.

אין עתה לאבד - חזית מלחמה גלויה וסוערת בכל מרחבי עולם לשחרור יהודי בריה"מ, יום ולילה "שלח את עמי", בכל דרך אפשרית וסוערת ומסעירה: שלח את עמי! ובצדק נקט יצחק שמיר מספר מינימלי לחצי מיליון היתרי יציאה. ואין צריך לאמר - וזאת בראש - שחרור אסירי ציון בשום לוגיקה, פרט לסאדיזם, אין במאסרם, וכליאתם.

ואם הברירה תהיה בידינו: הסכמת ישראל לשיתוף בריה"מ בדיונים בינלאומיים תמורת מה? תמורת חידוש הקשרים או תמורת שחרור היהודים לעלייה לא"י, ודאי שנאמר: שחרור היהודים עדיף וקודם וטוב שראש הממשלה כך ניסח את העדיפות במפורש. זו ריפטרואציה במלוא מובן המושג והצדק.

כך יש לכתוב זאת, סובייטו לוגיקה בנפרד, ויש להפסיק לדבר על ובשם "סובייטולוגים". או סובייט או לוגיקה, זה לא פועל יחד, על כל פנים, לא לפי מה שאנו מכנים בשם לוגיקה. האם שמתם לב לעובדה המדהימה שעד כה שום "סובייטולוג" מתפלפל לא הצליח להסבירה, שסטאלין, דווקא סטאלין האיום הוא שתמך בהקמת מדינת ישראל, מיהר להכיר בה - ראשון! - ולהושיב בה שגרירות. נוחא, זה היה די מפתיע אך בעת-ובעונה אחת, פתח במסע השמדה, החל במיכאלס והסופרים שנרצחו ב-1948, משמע יחד עם הכרה בישראל וכלה בתוכנית הכליון הטוטאלי אשר תכנן ב-1952 ורק מותו (בפורים!) הציל שלושה מיליון היהודים מקץ בערבות סיביר.

ולהשלמת ה"לוגיקה" הסובייטית: סמוך לניתוק הקשרים הדיפלומטיים והוצאת השגריר הסובייטי (1967) החלה יציאת יהודים מבריה"מ ממש בהמונים. לגבי בריה"מ זה באמת המונים, כי מדובר ביציאת 260,000 יהודים מארץ סגורה ומסוגרת - וזאת באין קשרים דיפלומטיים, באין שגרירים בת"א ובמוסקווה. מה כאן הלוגיקה? אין יודעים, עד עצם היום הזה, אין יודעים. עשרות שנים מאז המהפכה היה המצב: לא הכרה (בציונות) ולא היתה יציאה. לאחר מכן בסירוגין: הכרה ואין יוצא, ויוצאים ואין הכרה.

לא נותרה אלא אפשרות אחת שטרם נוסתה, והיא, כמוכן, הפשוטה וההוגנת ביותר, ושום "לוגיקה" לא תוכל למנוע אותה, אלא אם כן רשעות סתם: הכרה וגם יציאה. הוא הדין לגבי דרכי הלחצים על בריה"מ לשחרור אחינו: יש אומרים, דיפלומטיה שקטה, לא להקניט את הדוב, יש אומרים, רק רעש עולמי שבעקבותיו יש אי-אלה סנקציות אפשריות כגון: סירוב מוחלט לשתף אותה בהסדרים במזה"ת כגון: - כפי מה שהיה - הפרעות (ובארה"ב זה ייתכן) לדיטאנט ולסחר עמה. מלחמה זו עלינו לערוך גם ללא פניות ישירות וכמעט-מתחננות לנשיא ארה"ב מעל במת הכנסת, ואף לא בטכסים "חגיגיים". על רקע הנסיון שכבר ניסינו על דרך "החשאיות", ונכשלנו, ועל רקע החזית הגלויה בה ומצב חיל החלוץ הציוני שם תוך הקרבה עצמית עילאית - אין ספק כי

יאיר שפרינצק

חופן עפר על קבר

שנשמע אז כריב קולני אפשר להבחין בנימה של ריסון עצמי, שגוזרים על עצמם שותפים לדבר עבירה, מחשש זו שקהל השומעים יבין דברים מעבר למה שרצוי לשניהם. ההתנגשות המילולית בין שרון לפרס יכולה לשמש כדוגמה לכך, כשה"ריסון" משתקף באיתות של פרס לשרון, שאם הוא מזכיר לו את חטאו-חטאם הרי זה רק מפני ששרון רו תקף אותו על לא עוול בכפו... מאחר שהדברים יותר מדי גלויים - המצרים משטים בנו ושופכים עלינו ש' קיתונות של בוז בלי הרף - יש צורך, ול מזמן לזמן, לשבח את הילד המסכן כא ולהתפאר בו. כך, כשהמערך מאשים את הליכוד בהפרעה ל"התליך הש"כ לום", זורק לעומתו הליכוד תשובה ניצחת: אנחנו מתנגדים לשלום? הלא אנו הבאנו את השלום עם מצרים - הקנאה מדברת מגרונכם! הליכוד יכול להשיב כך בלי חשש: שכן הוא יודע שהמענה המתבקש - זה שלום, זה? - לא יבוא... לכל היותר יטען המערך בענוות-רות: אל תשכחו שהשלום עם מצרים לא היה אפשרי בלעדי היותורים והנסיגות שלנו בסיני... ההצגה "עוברת" על העולם-גולם, שבלע גם את ה"לוקש" שאם אין מלחמה בגבולנו הדרומי, הרי זה מפני הוכ שמסרנו למצרים את סיני, וטומן את ראשו בחול שלא לראות את הכנותיה

מטבע הדברים והאנשים הוא, שבמלחמת האיתנים בין פרס לשרון, לא נשמרו כללי האיגרוף, והוחלפו בו לא מעט מכוח מתחת לחגורה. אחת הקשות שבהן, והמכאיבה למוכה ולמ"כ כאחת, היתה איזכור "הילד המפגור" המשותף לשניהם, אסון שהורים נורמליים אינם ששים להטיח זה בזה את האחריות לו.

אתה, שעקרת את היישובים בסיני ושרפת את ימית, מוטב שתשתוק - התריס פרס כנגד שרון, ובמחשבה שנייה, הוסיף: נכון שהיה צורך לעשות זאת, למען השלום, אבל אתה האיש האחרון שרשאי להאשים אותי במדיניות של כניעה.

האמת העמוקה היא שחטא סיני מעיק על מצפונם של מנהיגי הליכוד והמערך מאז מסירת חצי-האי למצרים, ותחושת אשמתם עוד גברה והלכה ככל שהתברר כי התמורה היחידה שנתנה לנו מצרים בעבור סיני היא הסכמתה לקבל אותנו בשלמות, ובצידה הכטחה, (הכלולה בחוזה ה"שלום") שבמקרה של מלחמה בין ישראל ומדינה ערבית, תנצל מצרים את היתרון שמקנה לה חבל ארץ עצום זה, ותצטרף למלחמה נגדנו. (ראה החוזה, סעיף 6(5)).

קשר השתיקה בעניין סיני מופר רק כשנוצר חיכוך כלשהו בין שני היריבים, והדבר המעניין הוא שבתוך מה